

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.931 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 11 maart 2007 België is binnengekomen, diende op 12 maart 2007 een asielverzoek in.

1.2. Op 12 april 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 16 augustus 2007 nam de adjunct-Commissaris-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Op 10 december 2007 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.5. Bij arrest nummer 9.138 van 25 maart 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Verzoeker diende op 24 april 2008 een tweede asielverzoek in.

1.7. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 29 mei 2008 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.8. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 17 april 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. Op 10 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 17 december 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“(...) De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is **onontvankelijk**.*

MOTIVERING:

De buitengewone omstandigheden, bedoeld in art 9bis, zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Echter, het motief dat betrokkene inroept, te weten: Procedure tot het bekomen van staatloze ingesteld bij de Rechtbank van 1ste aanleg van Tongeren, vormt geen buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het feit dat de betrokkene een procedure tot het bekomen van het statuut van staatloze hangende heeft bij de Rechtbank van 1ste aanleg vormt geen buitengewone omstandigheid daar de betrokkene zich gedurende de procedure kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Wat betreft de humanitaire elementen, deze werden reeds aangehaald en diepgaande onderzocht in het kader van de asielaanvraag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt in het arrest van 25/03/2008 de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze elementen kunnen dus niet meer worden aangehaald. De betrokkene bevindt zich in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput met het oog op regularisatie.

Bijgevolg:

Dient de vreemdeling gevolg te geven aan het bevel hem betekend op 12-04-2007. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in zijn inleidende verzoekschrift een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij geen gekende nationaliteit heeft en aldus evenmin kan worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Hij wijst erop dat hij voorafgaand aan het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren reeds een verzoekschrift had neergelegd gericht op het verwerven van het statuut van staatloze en dat dit verzoek nog behandeld wordt. Hij zet vervolgens uiteen dat, aangezien er geen officiële Palestijnse staat bestaat die hem een nationaliteit kan toekennen, hij een grote kans maakt om als staatloze erkend te worden. Hij benadrukt dat hij in geen enkele andere staat dan de Palestijnse staat wettelijk heeft verbleven en dat de Israëlische ambassade bij schrijven van 28 april 2008 heeft bevestigd dat hij niet de Israëlische nationaliteit heeft. Hij verwijst verder naar rechterlijke uitspraken van het hof van beroep te Brussel en de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk waarin wordt gesteld dat er geen Palestijnse Staat, of nationaliteit, bestaat. In zijn repliekmemoirie verduidelijkt verzoeker dat indien een kandidaat-staatloze in de verblijfsaanvraag argumenten aanbrengt die de staatloosheid kunnen staven, de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid hiermee rekening dient te houden gelet op het declaratieve karakter van een erkenning. Hij verwijst hierbij naar het arrest nummer 131.652 van 24 mei 2004 van de Raad van State. Verzoeker betoogt tot slot dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State *“het Statuut van Staatsloze (...) met zich meebrengt dat dit verblijfsrecht conform artikel 9 bis dient beoordeeld te worden in de fase ten gronde, en niet in de fase van onontvankelijkheid van een aanvraag conform artikel 9 bis.”*

De Raad wijst erop dat de buitengewone omstandigheden bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voerde verzoeker enkel het gegeven dat hij een procedure had ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren om zijn staatloosheid te laten vaststellen aan als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij zich - zoals in de bestreden beslissing wordt geïd - in het kader van deze procedure kan laten vertegenwoordigen door een raadsman, zodat de ingeleide procedure voor de rechtbank van eerste aanleg op zich niet kan beschouwd worden als een omstandigheid die het voor verzoeker zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk, maakt om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Gelet op het feit dat het bevoegde Belgische rechtscollege op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd nog niet had vastgesteld dat verzoeker staatloos was, kan verzoeker zich ook niet dienstig beroepen op de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot staatlozen. Uit het door verzoeker geciteerde arrest (RvS 24 mei 2004, nr. 131.652) kan voorts niet afgeleid worden dat aanvraag om, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden, noodzakelijkerwijs onontvankelijk moet verklaard worden, indien de aanvrager louter beweert staatloos te zijn en een procedure inleidde bij het bevoegde rechtscollege.

Daarnaast moet - met betrekking tot de stelling van verzoeker dat onvoldoende rekening gehouden wordt met het feit dat hij geen gekende nationaliteit heeft en dus niet kan teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst - worden opgemerkt dat zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoeker staatloos is, dit niet uitsluit dat verzoeker zich tot de Belgische diplomatieke post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland kan begeven. Ook personen die staatloos zijn hebben immers de mogelijkheid om een reispas te verwerven en om vervolgens een beroep te doen op de Belgische diplomatieke of consulaire posten. Uit het feit dat verzoeker geen nationaliteit zou hebben kan bovendien ook niet zonder meer afgeleid worden dat hij ook zijn recht op verblijf in zijn land van herkomst zou verloren hebben of er niet langer zou toegelaten worden. Verzoeker maakt bovendien zijn bewering niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek naar België in de Palestijnse gebieden verblijf hield. De Raad wijst in dit verband naar het feit dat in zijn arrest nummer 9.138 van 25 maart 2008 reeds werd vastgesteld dat *“geen enkel geloof aan verzoekers bewering dat hij tot 2007 in Jericho verbleef”* kan worden gehecht. De loutere vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de door de wetgever voorziene norm om een verblijfsmachtiging in België aan te vragen is voorts op zichzelf onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd worden als een foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM aan.

2.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.